

Cartea lui Daniel - Numărul o sută nouăzeci și trei

Dezvăluirea vremurilor din urmă: de la soarta Rusiei la întoarcerea lui Trump și formarea icoanei fiarei

Jeff Pippenger

2024-04-23

Într-un viitor apropiat, Rusia va pune capăt războiului din Ucraina printr-o victorie, iar această victorie se va dovedi a fi începutul sfârșitului pentru Putin și Rusia. Așa cum Gorbaciov a reorganizat (perestroika) imperiul său și apoi a fugit la Organizația Națiunilor Unite, Rusia politică va fi adusă sub autoritatea Organizației Națiunilor Unite, în timp ce Rusia religioasă va fi adusă sub controlul papalității. Trump va fi ales în 2024, îi va învinge pe democrații globaliști și pe republicanii globaliști declarați și va încheia o alianță cu globaliștii din cadrul Organizației Națiunilor Unite, cu scopul de a rezolva urmările căderii lui Putin și a Rusiei. Atunci, desfrânată din Tir va mijloci apoi în favoarea Rusiei.

În Bătălia de la Panium se repetă istoria primei dintre cele trei bătălii ale versetului patruzeci. În prima bătălie, reprezentată de prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, primul dintre ultimii opt președinți a servit drept armată prin interpuși a papalității. Acest prim președinte a fost republican, semnalând că și ultimul va fi un președinte republican. Primul președinte era cunoscut pentru retorica sa privind zidul cortinei de fier, care, ca reper profetic, a căzut odată cu prăbușirea Zidului Berlinului la 9 noiembrie 1989. Ultimul președinte republican va fi cunoscut pentru retorica sa cu privire la zidul de la granița de sud a Statelor Unite, iar reperul care va marca mărturia lui Trump privitoare la construirea zidului va fi legea duminicală, în cadrul căreia simbolicul „zid al separării dintre Biserică și Stat” este înlăturat.

Acel prim președinte a fost o fostă vedetă mediatică, cunoscut pentru aptitudinile sale oratorice incisive și pentru simțul umorului. Ultimul președinte este o fostă vedetă mediatică, cunoscut pentru aptitudinile sale oratorice incisive și pentru simțul umorului. Anul 1989 a marcat dezintegrarea imperiului cunoscut sub numele de Uniunea Sovietică, iar ultima dintre cele trei bătălii ale versetului patruzeci reprezintă dezintegrarea imperiului cunoscut sub numele de Rusia.

Bătălia de la Panium este a treia și ultima bătălie a versetului patruzeci, și a fost prefigurată de prima bătălie. Când s-a încheiat prima bătălie, întreaga lume a recunoscut că singura superputere din lume era Statele Unite. Acea dominație mondială se va repeta la încheierea ultimei bătălii, căci acolo, în pofida alianței încheiate între Antioh al III-lea și Filip al Macedoniei (Statele Unite și Națiunile Unite), Statele Unite (proorocul mincinos) vor fi statornicite drept cel dintâi dintre cei zece regi (balaurul — Națiunile Unite).

Cele trei bătălii ale versetului patruzeci poartă semnătura „Adevărului”, căci prima o reprezintă pe ultima, iar bătălia din mijloc reprezintă răzvrătirea. Prima și ultima armată proxy victorioasă (Statele Unite) biruie, dar a doua armată proxy este înfrântă, aceasta fiind nazismul, simbol

mondial al răzvrătirii.

Cele trei campanii politice ale lui Donald Trump poartă semnătura „Adevărului”, căci el câștigă alegerile în prima și în ultima campanie, dar în campania de mijloc este înfrânt de fiara ateismului, care este puterea balaurului, din nou simbolul răzvrătirii, reprezentat de a treisprezecea literă a alfabetului ebraic, care, atunci când este așezată împreună cu prima și ultima literă, formează cuvântul ebraic „Adevăr”.

Versetul zece din Daniel 11 identifică timpul sfârșitului în 1989, iar versetul șaisprezece identifică apropiata lege duminicală. Versetele zece până la cincisprezece reprezintă istoria ascunsă a versetului patruzeci, care este porțiunea din cartea lui Daniel ce a fost pecetluită până în zilele de pe urmă. Când versetele zece până la cincisprezece sunt așezate (linie peste linie) în istoria ascunsă a versetului patruzeci, porțiunea din Daniel care se referă la zilele de pe urmă este despecetluită. Acea porțiune este despecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă pentru păzitorii Sabatului, la apropiata lege duminicală. Prin urmare, ea reprezintă Pecetea finală sau a Șaptea Pecete.

Și când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas. Și am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe. Și a venit un alt înger și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat multă tămâie, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur care era înaintea scaunului de domnie. Și fumul tămâiei, împreună cu rugăciunile sfinților, s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului. Și îngerul a luat cădelnița, a umplut-o cu foc de pe altar și a aruncat-o pe pământ; și au fost glasuri, tunete, fulgere și un cutremur. Și cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune din ele. Apocalipsa 8:1-6.

Cei șapte îngeri cu cele șapte trâmbițe reprezintă judecata executorie care începe odată cu legea duminicală din Statele Unite ale Americii și reprezintă, de asemenea, judecata executorie care începe când Mihail se va ridica și când se va încheia timpul de har pentru omenire. În prima perioadă, de la legea duminicală până când se va ridica Mihail, judecățile lui Dumnezeu sunt amestecate cu milă, dar apoi cele șapte plăgi de pe urmă sunt judecățile lui Dumnezeu neamestecate cu milă. Deschiderea celei de-a șaptea pecetei este momentul în care judecățile executorii sunt pregătite, așa cum sunt reprezentate de cei șapte îngeri.

Capitolele doi și nouă din Daniel identifică "rugăciunile sfinților" ca o rugăciune pentru a înțelege evenimentele asociate cu visul tainic al lui Nebucadnețar despre chipul fiarelor, precum și pocăința și mărturisirea asociate cu "de șapte ori" din capitolul douăzeci și șase al Leviticului. Rugăciunile care, amestecate cu tămâia în "cădelnița de aur", s-au înălțat înaintea lui Dumnezeu, sunt rostite de cei chemați să fie dintre cei o sută patruzeci și patru de mii, care, în acel timp, primesc pecetea Dumnezeului celui viu, în timp ce focul de pe altar este aruncat pe pământ.

În capitolul nouă din Ezechiel, aceiași sfinți suspină și plâng pentru urâciunile săvârșite în țară și în Biserică, iar pe când își exprimă adâncă lor părere de rău pentru păcat, îngerul care pecetluiește pune un semn pe frunțile lor. Ca și în capitolul opt din Apocalipsă, judecățile reprezentate de îngerii nimicitori se află în fundal, așteptând porunca prin care se declară că pecetluirea s-a

încheiat.

Cu o exactitate fără greș, Cel Infinit ține încă deschisă o socoteală cu toate neamurile. Câtă vreme îndurarea Lui este oferită prin chemări la pocăință, această socoteală va rămâne deschisă; dar când cifrele ating o anumită limită pe care Dumnezeu a stabilit-o, lucrarea mâniei Sale începe. Socoteala este închisă. Răbdarea divină încetează. Nu mai există mijlocire în favoarea lor pentru îndurare.

Profetul, privind de-a lungul veacurilor, a avut această vreme înfățișată în vedenia sa. Neamurile acestui veac au fost beneficiarii unor îndurări fără precedent. Cele mai alese binecuvântări ale cerului le-au fost dăruite, dar mândria sporită, lăcomia, idolatria, disprețul față de Dumnezeu și nerecunoștința josnică sunt scrise împotriva lor. Ele își încheie degrabă socoteala cu Dumnezeu.

Dar ceea ce mă face să tremur este faptul că aceia care au avut cea mai mare lumină și cele mai mari privilegii au ajuns să fie întinați de nelegiuirea care domnește. Influențați de nelegiuiri din jurul lor, mulți, chiar dintre cei care mărturisesc adevărul, s-au răcit și sunt purtați la vale de puternicul curent al răului. Disprețul universal aruncat asupra adevăratei evlavii și sfințenii îi conduce pe cei care nu se află într-o strânsă legătură cu Dumnezeu să-și piardă reverența față de legea Sa. Dacă ar urma lumina și ar asculta de adevăr din inimă, această lege sfântă li s-ar părea cu atât mai prețioasă atunci când este astfel disprețuită și dată la o parte. Pe măsură ce lipsa de respect față de legea lui Dumnezeu devine mai vădită, linia de demarcație dintre păzitorii ei și lume devine mai distinctă. Iubirea pentru preceptele divine crește într-o clasă pe măsură ce disprețul față de ele crește în cealaltă clasă.

Criza se apropie cu repeziciune. Cifrele care cresc vertiginos arată că vremea cercetării lui Dumnezeu aproape a sosit. Deși El este reticent în a pedepsi, totuși va pedepsi, și aceasta degrabă. Cei care umblă în lumină vor vedea semnele primejdiei care se apropie; dar nu trebuie să stea liniștiți, într-o așteptare nepăsătoare a pieirii, mângâindu-se cu credința că Dumnezeu Își va adăposti poporul în ziua cercetării. Nicidecum. Ei ar trebui să înțeleagă că datoria lor este să lucreze cu sârguință pentru a-i salva pe alții, căutând, cu credință puternică, ajutor la Dumnezeu. 'Rugăciunea fierbinte și lucrătoare a celui neprihănit are mare putere.'

Aluatul evlaviei nu și-a pierdut cu totul puterea. În vremea când primejdia și apăsarea Bisericii sunt cele mai mari, mica ceată care stă în lumină va suspina și va striga din pricina urâciunilor care se săvârșesc în țară. Dar, mai ales, rugăciunile lor se vor înălța pentru Biserică, fiindcă membrii ei umblă după felul lumii.

Rugăciunile stăruitoare ale acestor puțini credincioși nu vor fi zadarnice. Când Domnul va veni ca Răzbunător, El va veni totodată ca Ocrotitor al tuturor celor care au păstrat credința în curăția ei și s-au păzit neîntinați de lume. Atunci Dumnezeu a făgăduit să-Și răzbune aleșii Săi, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei.

„Porunca este: ‘Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și plâng pentru toate urâciunile care se săvârșesc în mijlocul ei.’ Aceia care suspinau și plâneau propovăduiseră cuvintele vieții; muștraseră, sfătuiseră și stăruiseră cu rugăminți. Unii dintre cei care Îl dezonoraseră pe Dumnezeu s-au pocăit și și-au

smerit inimile înaintea Lui. Dar slava Domnului se depărtase de la Israel; deși mulți încă păstrau formele religiei, puterea și prezența Sa lipseau.” Mărturii, volumul 5, 208-210.

Versetele zece până la cincisprezece desigilează istoria ascunsă a versetului patruzeci și, făcând aceasta, arată totodată că pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii se împlinește acum asupra celor care au îndeplinit cerințele rugăciunilor reprezentate de Daniel și de cei trei vrednici în capitolul doi, și de Daniel în capitolul nouă. Deosebirea dintre cele două rugăciuni poate fi recunoscută drept: o rugăciune pentru înțelegerea evenimentelor exterioare ale profeției (Daniel doi) și o rugăciune pentru a trăi experiența lăuntrică a profeției (Daniel nouă). O altă distincție este că sfinții, în mod colectiv, caută să înțeleagă solia de încercare a chipului fiarei (Daniel doi), dar trebuie, în mod individual, să împlinescă lucrarea pocăinței depline (Daniel nouă). Rugăciunile lor trebuie să fie în contextul Ezechiel nouă, căci ei trebuie să fie mârniți din pricina păcatelor din țară și din biserică.

În vremea când mânia Sa se va revărsa în judecăți, acești urmași smeriți și devotați ai lui Hristos se vor deosebi de restul lumii prin chinul sufletului lor, care se exprimă în tânguire și plâns, muștrări și avertizări. În timp ce alții caută să arunce un vâl peste răul existent și să scuze marea nelegiuire răspândită pretutindeni, cei care au râvnă pentru onoarea lui Dumnezeu și dragoste pentru suflete nu vor tăcea pentru a dobândi favoarea nimănui. Sufletele lor drepte sunt chinuite zi de zi de lucrările necurate și de vorbirea celor nelegiuți. Sunt neputincioși să oprească torentul năvalnic al fărădelegii și, de aceea, sunt plini de durere și alarmă. Se tânguiesc înaintea lui Dumnezeu văzând religia disprețuită chiar în căminele celor care au avut mare lumină. Se tânguiesc și își chinuiesc sufletele, pentru că mândria, avariția, egoismul și înșelăciunea de aproape orice fel sunt în biserică. Duhul lui Dumnezeu, care îndeamnă la muștrare, este călcat în picioare, în timp ce slujitorii lui Satana triumfă. Dumnezeu este dezonorat, iar adevărul este făcut fără putere.

Aceia care nu se întristează din pricina propriei lor decăderi spirituale și nici nu jelesc pentru păcatele altora vor rămâne fără pecetea lui Dumnezeu. Domnul îi însărcinează pe solii Săi, pe bărbații care au în mâini arme de nimicire: 'Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruțe, nici să nu vă fie milă: ucideți cu desăvârșire bătrâni și tineri, fecioare, copilași și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om peste care este semnul; și începeți de la locașul Meu cel sfânt. Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea casei.'

Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia cărora Dumnezeu le dăduse mare lumină și care stătuseră ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, au trădat încrederea ce le fusese acordată. Ei adoptaseră poziția că nu mai trebuie să așteptăm minuni și manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu ca în vremurile de odinioară. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința și ei spun: Domnul nu va face nici bine, nici rău. El este prea milostiv ca să-și cerceteze poporul prin judecată. Astfel, „Pace și siguranță” este strigătul oamenilor care nu-și vor mai înălța niciodată glasul ca o trâmbiță, ca să arate poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți, care n-au vrut să latre, sunt aceia care simt dreapta răzbunare a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copilași pier cu toții împreună. Mărturii, volumul 5, 210, 211.

Versetele unu și doi din Daniel, capitolul unsprezece, încep la timpul sfârșitului, în 1989, la fel ca versetul zece. Versetul doi duce istoria până la primul mandat al lui Donald Trump, iar apoi lasă o istorie ascunsă, de la acel al șaselea cel mai bogat președinte până la a șaptea împărăție (Națiunile Unite), reprezentată de Alexandru cel Mare. Între Xerxe, regele cel bogat din versetul doi, și Alexandru cel Mare au existat opt regi perși. Istoria ascunsă de la versetul doi până la versetul trei reprezintă opt regi. Astfel, de la încheierea primului mandat al lui Trump până la a șaptea împărăție din profetia biblică există în total zece regi care acoperă istoria ascunsă dintre versetele doi și trei ale capitolului unsprezece din Daniel.

Numărul zece este un simbol al unei încercări, iar încercarea care are loc chiar în acea istorie este formarea chipului fiarei. Al șaselea cel mai bogat președinte îi stârnește pe globaliști începând cu prima sa campanie din 2015 și, făcând aceasta, marchează începutul unei lupte între cei doi martori din capitolul unsprezece al Apocalipsei și fiara-dragon a ateismului, care nu încetează până la legea duminicală a versetelor șaisprezece și patruzeci și unu. În cadrul acelei lupte, Donald Trump a fost primul președinte care a stârnit dragonul și este, de asemenea, ultimul. Trump este ultimul președinte al fiarei pământului, iar Trump va deveni primul conducător al celei de-a șaptea împărății. Procedând astfel, Trump reprezintă primul și ultimul dintre cei zece regi, iar zece reprezintă o încercare.

Anii 1776, 1789 și 1798 reprezintă trei istorii care stabilesc că al optulea președinte este dintre cei șapte. 1776 reprezintă publicarea Declarației de Independență și istoria Primului și Celui de-al Doilea Congres Continental. 1789 reprezintă o perioadă istorică în care au fost elaborate Articolele Confederației. Perioada a început în 1781 și s-a încheiat cu publicarea Constituției în 1789. 1798 reprezintă publicarea Actelor privind Străinii și Sedițiunea și începutul fiarei pământului ca a șasea împărăție a profetiei biblice.

Congresele Continentale sunt împărțite în două perioade profetice: cea a primului congres și cea a ultimului congres. Primul Congres Continental a avut doi președinți, iar Peyton Randolph a fost primul președinte. Al Doilea Congres Continental a avut șase președinți. Peyton Randolph a fost primul președinte atât al Primului, cât și al Celui de-al Doilea Congres Continental. În total, în istoria Primului și Celui de-al Doilea Congres Continental au fost opt președinți. Peyton Randolph a fost primul președinte atât al Primului, cât și al Celui de-al Doilea Congres Continental. Aceasta reprezintă o perioadă profetică în care au existat opt președinți; însă primul președinte al fiecăreia dintre cele două perioade a fost aceeași persoană. Prin urmare, deși au existat opt mandate prezidențiale, în fapt au fost doar șapte președinți. Primul președinte a fost de două ori cel dintâi dintre cei șapte care au fost președinți, iar Randolph, prin urmare, îl reprezintă pe al optulea, care era dintre cei șapte, și, pe mărturia a doi martori, îl preînchipuie pe primul președinte propriu-zis, care a fost George Washington.

Washington este reprezentat de Randolph și, prin urmare, Randolph, ca simbol al lui Washington, transmite atât caracteristicile profetice ale lui Randolph, primul președinte, cât și faptul că Randolph a fost al optulea, cel care era dintre cei șapte. Astfel, George Washington, ca primul președinte și primul comandant suprem, a fost, de asemenea, în mod profetic, al optulea și era dintre cei șapte, iar Trump, ca ultimul președinte, va fi, de asemenea, al optulea, adică din numărul

celor șapte.

Al doilea președinte al celui de-al Doilea Congres Continental a fost John Hancock. Cel de-al Doilea Congres Continental s-a încheiat în 1781. Perioada 1781–1789 este identificată drept perioada Articolelor Confederației. Această perioadă este simbolizată de anul 1789, odată cu publicarea Constituției. În acea perioadă au existat, de asemenea, opt președinți. Articolele Confederației au reprezentat prima Constituție, dar slăbiciunea Articolelor Confederației a dus la înlocuirea lor și la ratificarea de către treisprezece colonii a Constituției în 1789.

În acea perioadă, cei opt președinți includeau șapte care nu fuseseră președinți în istoria perioadei reprezentate de cele două Congrese Continentale anterioare și unul care fusese președinte în acel prim interval profetic. John Hancock a exercitat funcția de președinte atât în cel de-al doilea Congres Continental, cât și în perioada reprezentată de Articolele Confederației. La nivel profetic, au existat doar șapte bărbați care au fost președinți în timpul celor două Congrese Continentale; astfel, în mod profetic, John Hancock a fost unul dintre cei opt din perioada Articolelor Confederației, dar a fost totodată unul dintre cei șapte bărbați din perioada anterioară. El a fost, așadar, al optulea, care era dintre cei șapte.

A doua perioadă profetică, reprezentată de 1781–1789, asemenea primei perioade, a avut un președinte (Hancock) care era al optulea și făcea parte dintre cei șapte, după cum a fost Randolph în prima perioadă profetică reprezentată de 1776.

În ambele perioade de opt președinți, este reprezentată enigma celui de-al optulea, care este dintre cei șapte. Acele două perioade dau mărturie că primul președinte autentic (Washington) avea, de asemenea, enigma profetică atașată simbolismului său, prin tipologia sa, reprezentată de Randolph. Acești trei martori îl privesc pe Trump. Trump, așa cum este reprezentat în versetele unu și doi din capitolul unsprezece, este ilustrat numai prin primul său mandat, care s-a încheiat când cea de-a doua alegere i-a fost furată de fiara din adâncul fără fund.

Istoria care a împlinit acele versete cuprinde o istorie ascunsă între acel moment al regelui cel mai bogat (Xerxe) și introducerea lui Alexandru cel Mare, care reprezintă legea duminicală, când cei zece regi devin pentru scurt timp a șaptea împărăție. Între regele bogat și cei zece regi care se învoiesc să dea a șaptea lor împărăție papalității, au fost opt regi. Acei opt regi care alcătuiesc istoria ascunsă de la versetul doi până la versetul trei își găsesc doi martori în opt președinți din istoria anilor 1776, 1789 și 1798.

Acea istorie poartă simbolismul celor douăzeci și doi de ani, identificând-o drept o istorie a pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, când divinitatea se unește cu umanitatea. Ea poartă, de asemenea, mărturia „Adevărului”, întrucât începutul marchează independența, iar sfârșitul marchează înlăturarea independenței, în timp ce, la treisprezece ani după 1776, treisprezece colonii au ratificat Constituția. De asemenea, identifică două perioade de opt regi (președinți), ambele conținând enigma celui de-al optulea, care este dintre cei șapte.

Trump, ca al șaselea președinte în 2016 și ca ultim conducător al celei de-a șasea împărății, reprezintă totodată primul și ultimul dintre zece regi consecutivi. Numărul zece identifică procesul

de testare al acelei istorii, iar testul care precede și se încheie odată cu legea duminicală este formarea icoanei fiarei. Chipul visului despre fiară al lui Nebucadnețar reprezintă opt împărății și, prin aceasta, oferă mărturia că testul icoanei fiarei este reprezentat de numărul "opt".

În istoria de încercare a liniei Macabeilor, care reprezintă linia cornului protestantismului apostat și linia cornului republicanismului apostat, reprezentat de Antioh al III-lea, liniile și coarnele se unesc într-un singur corn, care este o imagine a papalității. În aceeași istorie, imaginea lui Dumnezeu este pe deplin și în mod permanent reprodusă în cei reprezentați drept cei o sută patruzeci și patru de mii.

Istoria ascunsă a versetului patruzeci este desigilată în cadrul istoriei ascunse a versetelor de la doi la trei și al istoriei versetelor de la zece la cincisprezece. Când Trump va deveni al optulea președinte, care este dintre cei șapte, la inaugurarea sa din 20 ianuarie 2025, cei opt regi dintre Xerxe și Alexandru cel Mare marchează sosirea formării chipului fiarei, iar Trump reprezintă primul și ultimul dintre cei zece regi consecutivi.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Și am văzut, în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie, o carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți. Și am văzut un înger puternic proclamând cu glas tare: Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i dezlege pecețile? Și nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, n-a putut să deschidă cartea, nici să se uite la ea. Și am plâns mult, fiindcă nu s-a găsit nimeni vrednic să deschidă cartea și s-o citească, nici să se uite la ea. Și unul dintre bătrâni mi-a zis: Nu plânge; iată, Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și să-i dezlege cele șapte peceți. Și am văzut, și iată, în mijlocul scaunului de domnie și al celor patru făpturi vii, și în mijlocul bătrânilor, stătea un Miel ca înjunghiat, având șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise pe tot pământul. Și a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie. Și, când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare câte o harpă și potire de aur pline de miresme, care sunt rugăciunile sfinților. Și au cântat o cântare nouă, zicând: Vrednic ești să ieși cartea și să-i deschizi pecețile, fiindcă ai fost înjunghiat și ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău din orice seminție, limbă, popor și neam; și ne-ai făcut pentru Dumnezeul nostru împărați și preoți; și vom împărați pe pământ. Apocalipsa 5:1-10.